

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 5. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

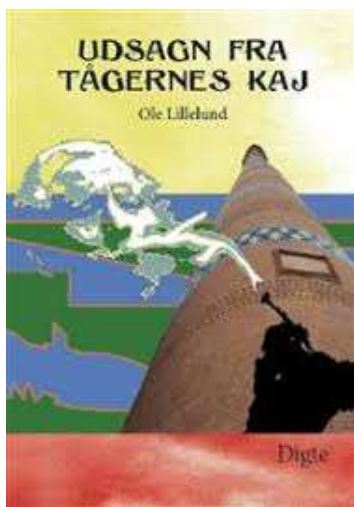
Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Fra Fyn til Uzbekistan og hjem igen

I en retfærdig verden ville Ole Lillelund være lige så stort et navn som sin tætteste åndelige slægtning Dan Turell, der på lignende vis sat...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Links til digitale tidsskrifter mm.

- The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet
- The Public Domain Review

Steinbeck-tema i Den smalle bog

- Læs Egil Hvid-Olsens introduktioner til ni af hovedværkerne

onsdag den 26. august 2020

Scener fra Danmarks røvhul

Jakob Skyggebjerg: "Der går min klasselærer", Gladiator 2020, 268 sider, 300 kr.

Af Egil Hvid-Olsen.

Tilbage i 1980'erne hørte jeg jævnligt "P4 i P1"; et fantastisk ungdomsprogram med Tine Bryld som frontfigur. Hun kunne tage både små og store problemer alvorligt. Ingen ung lytter, der ringede ind, blev svigtet af hende. Det var i en af disse udsendelser, at en ungersvend udtalte nogle ord, der brændte sig fast i min hukommelse: "Horsens er Danmarks røvhul".

Såfremt en række unge mennesker hverken før eller siden har udtalt noget lignende om lige netop deres fødeby, synes lokaliteten af Danmarks røvhul at være rykket cirka 10 km. mod sydvest - til Løsning. Det er i hvert fald det indtryk, man får, når man læser Jakob Skyggebjergs roman "Der går min klasselærer", hvis handling finder sted i år 2000.

elev fra 9. klasse. Selvom Erling overskrider grænsen for det tilladelige, er han ikke kun seksuelt tiltrukket af unge piger. Han lider snarere af opmærksomheds- og anerkendelsessult, hvilket gør ham til en ynkværdig og temmelig klam karakter, der i den grad også formår at kaste sig ud i pinagtige situationer.

"Der går min klasselærer" bevæger sig således det meste af tiden på kanten, hvilket gør den morsom, men også bare lidt for meget. Vel er skildringerne af mobning desværre ikke urealistiske, og vel findes der mennesker, der som Erling hungre efter anerkendelse uden selv at give noget. Vel findes der misbrugsfamilier og unge mænd, der kun lever for at drikke sig fulde, ryge sig skæve og kaste sig ud i livsfarlige konkurrencer, og som bryder hverdagens monotoni med mobning. Men når det næsten

Pinligheder står i kø

Jakob Skyggebjerg skriver eminent. Han mestrer at fastholde det pinlige i så lang tid, at man fristes til at bryde ud af handlingen med en eller anden ligegyldig overspringshandling. I "Der går min klasselærer" står beskrivelserne af pinligheder i kø. Der bliver serveret historier ad libitum om lærere, der ikke griber ind over for mobning. Det hænder oven i købet, at de selv deltager i den. Og så følger man hovedpersonen Erlings frigørelse fra de gængse normer; en frigørelse, hvis drivmiddel er hans forelskelse i en

En tristesse, der vil dig noget

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address... Submit

Slå op i Den smalle bog

Søg

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

▼ 2020 (37)

► september (4)

▼ august (6)

En tristesse, der vil dig noget

Scener fra Danmarks røvhul

Fra Fyn til Uzbekistan og hjem igen

Drab af nødvendighed

Evigt liv og verdensmål i Løgumkloster

Haiku skaber ofte et rum, som regel i naturen.

► juli (6)

► juni (5)

► maj (3)

► april (2)

► marts (4)

► februar (3)

► januar (4)

► 2019 (49)

► 2018 (43)

► 2017 (36)

► 2016 (34)

kun er dem og deres ofre, der beskrives, bliver denne side af virkeligheden så eksponeret, at det virker overdrevet. For der findes jo også mennesker med overskud og livslyst; folk, der nærer omsorg for andre. De findes – også på landet i byer som Løsning. Dem fortæller Skyggebjerg ikke om. Allerbøjest findes de bag Erlings latterliggørelse af de småborgerlige indbyggere, der har travl med at passe deres haver.

Svært at holde af karaktererne

Litterært set kan Skyggebjerg dog have en pointe i ikke at skildre andre end dem, der bliver mobbet, dem, der mobber, samt dem, der svigter mobbeofrene. For dem, der mobbes, har ikke blik for de mennesker, der måske ville kunne hjælpe dem. Det er ikke ofrenes skyld, for de er jo blevet vænnet til en selvforståelse som jordens afskum. De kan ikke forestille sig, at andre mennesker end allerhøjest deres forældre vil kæmpe deres sag. Med sit fokus på svigt skubber Skyggebjerg til den del af Danmarks voksne befolkning, der udmærket ved, at mobning er en djævelsk uting, men som måske alligevel tøver med at gribe ind, hvis de støder på et konkret eksempel. Det ændrer dog ikke ved, at ensidigheden er ved at kamme over. Med sit fokus på de mennesker, der har svært ved at fungere socialt, er Skyggebjerg tæt på selv at mobbe netop denne befolkningsgruppe, idet han sætter sine karakterer i bås og latterliggør dem. Det er naturligvis ikke så alvorligt, fordi det kun sker på papiret, men det medfører, at forfatteren lægger en distance til sine karakterer, som ikke engang han kan holde af. Og dog ... Enkelte gange får læseren indsigt i nogle af karakterernes andre sider. Således er mobberen Skvajjer næsten rørende i sin nørdede lidenskab for computere, og om hans ven, Karsten, der har en alkoholiseret far, og som selv er godt på vej ud i et varigt misbrug, får man følgende korte oplysning:

”Der hænger en kalender fra 1998 på et søm på væggen, og ved siden af den et billede af Kasper og lillesøsteren, fra dengang de var små.

Syv og tre, det ved Kasper.

Hun bor sammen med moren ovre i Vestjylland. En by, der hedder Skjern. Kasper har tænkt på at køre over og besøge dem. Engang når han får bil måske.” (s. 174).

Teksten fylder ikke meget, men giver præcis det nødvendige indblik i den udadtil benhårde knægt, der driver andre drenge ud i fortvivlelse.

Også Erlings kone, Irma, lærer man lidt bedre at kende. Der skal blot en smule begær til, at hun springer ud i fuldt flor. Hun er skøn, selvom hun misser, at Erling ikke er drevet af kærlighed til hende, men af kærlighed til sig selv og sine lommepsykologiske og pseudofilosofiske indsigter, som han gerne vil imponere sin kone med.

Sprogligt overskud og grotesk humor

Således bevæger ”Der går min klasselærer” sig mellem den ubarmhjertige afsløring af karakterernes dumheder og nogle langt sjældnere afsløringer af, hvad de også rummer. Men hele vejen igennem er romanen skrevet med stort sprogligt overskud, der -uafhængigt af handlingen - gør læsningen til en fornøjelse. Dertil kan man lægge den groteske humor, der får frit løb, for eksempel når Erling skal til hjemmeværnstræning med tre jævnaldrende, der alle sammen hedder Michael. Det er så kosteligt, som det kan blive.

Indsendt af [Egil Hvid-Olsen](#)

Etiketter: [boganmeldelse](#)

Ingen kommentarer:

Tilføj en kommentar

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- [antologi](#) (1)
- [boganmeldelse](#) (68)
- [dagbøger](#) (1)
- [digtsamling](#) (26)
- [En litterær refleksion](#) (5)
- [essay](#) (4)
- [eventyr](#) (1)
- [fabler](#) (1)
- [faglitteratur](#) (10)
- [klassikerlæsning](#) (13)
- [kortroman](#) (2)
- [kunstbog](#) (9)
- [lyrik](#) (3)
- [noveller](#) (3)
- [prosa](#) (5)
- [prosadigt](#) (2)
- [roman](#) (15)

Sidevisninger i alt

119,391